

[Kaj Poulsen]

gen har om kombinationsforsikring, tillægsforsikring osv.? I det udvalgsarbejde, vi har været igennem, har vi kun fået at vide, at det ikke er afklaret, hvad det skal ende med. Derfor må vi have en eller anden bemyndigelse til arbejdsdirektøren, ministeren. Så kan Folketinget bare med lukkede øjne tro, at ministerens hensigter er beskrevet nogen steder, men de er ikke at finde nogen steder i beskrivelserne.

I Information fra 13.-14. maj oplyses – jeg vil godt sige, at sådan som Information plejer at beskrive arbejdsmarkedspolitik, er det en troværdig kilde – at man i Arbejdsministeriet arbejder med forskellige modeller til, hvad der skal lægges frem i århundredets indgreb. Der står i Information:

»Den anden hovedmodel er et tostrengt system med en grundydelse og en privat forsikringsydelse. Tanken i systemet er, at grundydelsen, der skal være ens for alle, skal trappes ned over en årrække (til f.eks. dimittendsatsen)« – det kan måske også være 259 kr., hvem ved – »for at motivere arbejdstagerne til at tegne private forsikringer.«

Hvad er det, den bemyndigelse skal bruges til? Kan den bruges til at lave kombinationsforsikring? Har vi fået afklaret, om denne kombinationsforsikring er en offentlig forsikring eller en privat forsikring? Intet! SF har igen med discountpriser fået sat nogle markante fingeraftryk på et forslag fra den arbejdsminister, som man altså har en så fantastisk tillid til, at man giver en bemyndigelse, man ikke ved, hvad skal bruges til. Jeg synes, at det er forstemmende.

Jeg synes også, at det er markant, som SF skriver i sit betækningsforslag, at »SF indstiller således lovforslaget til vedtagelse i den form, det er fremsat.« Det er et markant fingeraftryk, man har fået sat på en lovgivning, specielt når vi ved, at i den samme uge, som lovforslaget skal tredjebehandles, kommer århundredets indgreb. Hvad har man dog tænkt, hvis man overhovedet har tænkt i SF? Jeg synes, at der er lagt op til nogle afgørende principbrud i dansk a-kasselovgivning. Vi har nu igen set SF indgå i et forlig med regeringen uden at have tænkt konsekvenserne igennem.

Må jeg så til sidst henvende mig til arbejdsministeren, som jeg også gjorde ved førstebehandling. Vi har forstået på en række udtalelser af regeringspartierne og af statsministeren, at de ting, der skal gennemføres i århund-

redets store indgreb, skulle gennemføres med Socialdemokratiet. Hvis ministeren tror, at man på afgørende områder kan føre en direkte modsat politik i dansk a-kasselovgivning og komme til Socialdemokratiet, hver gang der skal ske begrænsninger, tager ministeren grundigt fejl. Det blev sagt ved førstebehandling, nu bliver det sagt igen, hr. minister. Hvis det er sådan, at ministeren mener noget med, at der skal være brede forlig om nye tiltag inden for arbejdsmarkedsløvgivningen, må ministeren lære at tænke sig anderledes om, end han har gjort i denne sag.

Pia Christmas-Møller (KF):

Hvis nogen troede, at Socialdemokratiets historisk betingede, stærke tilknytning til en bestemt befolkningsgruppe skulle have noget at gøre med, at man havde et egentligt socialt engagement som bærende idé i det politiske arbejde, må disse nogen have fået revideret deres opfattelse meget grundigt, specielt efter læsning af Socialdemokratiets betækningsbidrag til dette forslag.

Socialdemokratiet skriver direkte, at det er dets opfattelse, at det er udtryk for den værste gang klassepolitik, når regeringen nu udvider og forbedrer dagpengereetten for en bestemt medlemsgruppe, nemlig de selvstændige erhvervsdrivende.

Klassepolitik er altså, hvad Socialdemokratiet kalder denne retfærdighedshandling, som drejer sig om at give de selvstændige bare nogenlunde de samme muligheder i dagpengesystemet, som lønmodtagerne allerede har og i øvrigt har haft igennem mange år. Det er åbenbart en klassepolitik, som Socialdemokratiet ikke kan støtte. Socialdemokratiet har åbenbart intet tilovers for svage grupper, når de har noget med selvstændig virksomhedsudøvelse at gøre. Kan det virkelig være rigtigt? Åbenbart!

Man får en fornemmelse af, at Socialdemokratiet deler befolkningen i to hovedgrupper: Den ene, der er selvstændig, og den anden, der er lønmodtager. Den, der er lønmodtager, er god nok og skal have de forskellige tryghedsmuligheder. Men den selvstændige har man intet tilovers for. Det er klassepolitik, men ikke den, man måske kunne have forventet fra Socialdemokratiets side.

Det Konservative Folkeparti er yderst tilfreds med, at det er lykkedes at få et flertal for